
КРИТИКА И НАУЧЕН ЖИВОТ

РЕЦЕНЗИЯ ЗА КНИГАТА

**„ВЪРХОВНИЯТ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД (1913—2006)“
от Петко Добчев, научен редактор Даниела Доковска**

*Дарина Зиновиева**

Книгата „Върховният административен съд (1913—2006)“, с автор и съставител Петко Добчев, запълва една съществена празнота в правната ни доктрина.

1. Това е така, защото не съществуват досега научни изследвания, проследяващи в хронология възникването и изменението на административноправната материя за период от почти 100 години.

В този смисъл научният труд на Петко Добчев бих нарекла „хронологична административноправна монография“ в частта, в която авторът проследява и анализира най-съществените правни норми, които регулират както административния процес, така и административното материално право към конкретен период.

В това свое изследване авторът цитира съответните приложими нормативни актове, прави задълбочен анализ на отделни проблеми, възникнали при прилагането им, и пояснява причините за отмяната им или за изменението на правната регламентация.

С това се постига един пълен преглед на правното регулиране на административните обществени отношения — както в различни аспекти от материята, така и във времето.

Именно това различава труда на автора от трудовете на други административисти, тъй като другите автори обикновено изследват конкретен пра-

* Доцент по административно право и процес в ЮФ на ПУ „Паисий Хилендарски“.

вен въпрос или група въпроси, ползвайки както исторически подход, така и систематичен подход на изследване.

Докато в този труд авторът прилага тези подходи мащабно откъм административноправната материя, което именно запълва празнотата в научните изследвания по административно право.

Постигайки този резултат, авторът представя и произнасянето на съдилищата по материята, цитирайки и решенията на административните съдилища.

2. Трудът, освен научната административноправна част, притежава и друга, отделна от нея стойност.

Това е историческият преглед на нормативната уредба, свързана със създаването и развитието на административното правораздаване в България от 1912 г. до издаването ѝ (2006 г.), както и историческият преглед на институциите, компетентни да правораздават, и нормативните актове, с които се определят компетентността и обсегът на административно правораздаване през обхванатия период.

В тази част на своето изследване авторът е ползвал, освен юридическите си умения, и тези на библиограф, събирайки ценни биографични справки, документални и архивни проучвания.

3. Трудът има и трета, изключително полезна и смислена част — списък с административноправна литература по периоди на отделните автори, работили в сферата на административноправната наука и практика.

Авторът чрез съставянето на т.нар. библиография на българската административноправна литература в приложение № 6 дава своя ценен принос за изследователите в административното право, за магистрати и практикуващи юристи, които могат да ползват тази част от труда.

Респектира издирването на авторите и техните трудове, идеята да се подреди творчеството им в периоди по материя на техните изследвания.

Трудът на Петко Добчев „Върховният административен съд (1913—2006)“ представлява изключително идейно съчетание на няколко иначе самостоятелни по своята стойност, но логически обвързани в едно изследвания. Талантът на автора да ползва разнородни подходи — исторически факти, правни изводи по материалноправни и процесуалноправни въпроси, както и събраната библиография, провокира респект.

С цялостната представа, която авторът постига за развитието на административното правосъдие в България през почти един век, книгата представлява национална ценност, която заслужено следва да получи и нужното признание от юридическата ни общественост. В тази връзка изключително уместна и полезна е идеята книгата да се подготви в двуезичен вариант, което още веднъж дава основание до нея да достигне и светът, показвайки историческата стойност на българската административна юрисдикция и наука.